

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Liber XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

M. ANTONII MURETI
I. C. AC CIVIS R.

VARIARVM LECTIIONVM
LIBER XIII.

Duo grauisimorum scriptorum loci, quorum in utroque eadem macula haeserat, emendati.

CAPVT I.

FEREO interdum, ne sint quibus hoc totum scriptionis genus leue ac contemnendum esse videatur, quod ad maculas è veterum libris eluendas refertur. Vt enim vera sint quæ scribimus: ferè tamen, simulatque quis vnã aut alteram litteram vocemve in libro suo aut mutauerit, aut deleuerit, aut addiderit, ita singula horum librorum capita concerpat licet: vt quorum vnus vnus præterea vllus esse alius possit. Sed tamen si quis secum reputet, primùm, quanta utilitas ex veterum scriptorum lectione capiatur, deinde, quantum difficultatem deprauata scriptura illorum studiose exhibere soleat, magnam gratiam habendam esse iudicabit iis, qui suo labore laborem aliis minuunt: & in quibus ipsi fortassis aliquando hæsitauerunt, in eis ne alij quoque hæsitent, elaborant. Qua spe fretus, subseciuis horis, eorum librorum, quibus olim vsus sum, oras inspicio, & si quid in eis notatum video, quod vsui etiam aliis esse posse arbitrer, colligo: atque hæc qualiacumque concinno: vt, si minus ipse deo excudere possim digna quæ legantur; at certè

Z 5 aliquid

Mureti
Lectio
10
25

aliquid efficiam, quo ij qui lectione digna scripserunt, facilius intelligantur. Nunc igitur duos locos indicabo, quorum in utroque *διάνοια* legitur, cum utrobique *ἀνοια* legi debeat: idque eo libentius faciam, quod in utroque & eruditissimi interpretes lapsi sunt, neque id isti animaduverterunt, qui, quasi ipsi tantam quam offendant, exultant in aliorum erratis, capite mimico orationis genere tam cupide persequuntur. Eorum prior est apud Thucydidem lib. sexto, in oratione qua Alcibiades aduersus Nicias de mittendis in Siciliam copiis differit. Cum enim prior eum rogasset Nicias, quod maiores sumptus quam pro re haberet: respondet delicatus ac sumptuosus adolescens, sumptus illos ad ostentandam externis hominibus ciuitatis magnitudinem ac potentiam pertinere: neque illam imprudentiam inutile esse (ita enim *ἡρόμενος* vocat) cum quis sumptibus suis non sibi tantum prodest, sed etiam ciuitati. Verba eius haec sunt: *καὶ ἐκ ἀχρηστος ἢ δ' ἀνοια, ὅς ἂν τοῖς ἰδίοις τέλει μὴ ἐκέρχον, ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὠφελῆι.* Ita enim legendum esse non ut omnes peruulgati libri habent, *διάνοια*, vel scholiis Graecis intelligi poterat, in quibus ita notatum est: *εἰρωνεύεται ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγων ὅτι, εἰ καὶ ἀνοια φαίνομαι πῶν, ἀλλ' οὐ τῆ πόλει ἐκ ἀχρηστος μόνον ἐστὶν ἡ ἀνοια, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμος.* Idemque planè confirmat, quod in eadem oratione haud ita multo post legitur: *καὶ τὴν πόλιν ἢ ἐμὴ νεότης καὶ ἀνοια πῶν φύσιν δοκῶσα εἶναι, ἐς τὴν πολιτικὴν ἐπιστήμην δυνάμειν λόγους τε παρέπουσιν ἀμίλητος, καὶ ἐργῶν πῶν ἐσχημένη, ἐπεισε.* Alter locus est in libello, qui Platonis quidem non videtur, sed inter ipsius opuscula nomen legitur, De liberis educandis: ubi grauer peccare ostendit eos, qui paruulos quidem liberos sibi magistris ac paedagogis habent; sed puberes iam se-

... suo more ac modo vivere patiuntur : ait enim, non animaduertere, se in eo imprudentiæ ac temeritati licentiam ad faciendas iniurias dare. Argue hoc exponit his verbis, ὡς δ' οἱ μὴ τῆ ἡλικίας ταύτης ἔρρωμένον ἐπιλαμβάνοντες τῆ ἀνοίᾳ δίδόντες ἐξουσίαν ὅπῃ τὰ ἀδίκωτα, λανθάνουσι. Sed hic quoque τῆ διανοίᾳ perperam in vulgatis libris legitur.

Illustrati loci duo ex Aeneide. CAP. II.

Nihil temerè aut inconsideratè à Virgilio dicitur : omnia propriis & accommodatis ad id quod agitur vocibus exprimuntur : & , vbi minimè putes, aliquid plerumque reconditæ eruditionis latet. Vt in illis verbis è sexto Aeneidos :

*Sed non ante datur telluris aperta subire,
Laricosos quàm quis decerpserit arbore fetus.*

Cicero, quod sciam, veterum, ac ne Fuluius quidem et Guellius notarunt, cur *operta telluris* dixerit. Bonam deam & Tellurem eadem esse, vel ex Macrobio constat. Vbi autem Bonæ deæ fiebat, opertum vocabatur, quò vitis ingredi nefas erat. Cicero primo Epistolarum ad Atticum: *Quasi in operto dicas fuisse*. Et in Paradoxis: *Ut, si in opertum Bonæ deæ accessisses, exulares*. Nam igitur constat, cur *telluris operta* dixerit. Sed & in illis è quinto versibus :

*Stans procul in prora pateram tenet, exta q̄, salfos
Porrici in fluctus, ac vina liquentia fundit.*

Platænoterem esse illam porriciendi exta in mare cōsuetudinem notarunt : ita vellem, aliquid de fundendi consuetudine notassent. Poterant autem è Thucydidis libro sexto: vbi Nicias, Lamachus, & Alcibiades solantes è Piræo aureis & argenteis pateris vinum in mare fudisse dicuntur. Verba scriptoris omnium

Mureti
Lectio
II
28

nium grauiſſimi hæc ſunt : κατῆρας τε καὶ ἀπαι-
 ἀται τὸ κράτευμα, καὶ ἐν πώμασι χροῦς τε καὶ ἀργύρι-
 ἐπὶ γάται καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἀπένδοντες. Quod & à Dic-
 libro tertio decimo bibliothecæ, in eiusdem hifto-
 explicatione memoriæ proditum eſt.

Emendati loci aliquot è tertio libro Ciceronis De
 officiis. CAP. III.

CICERONIS è lib. tertio De officiis verba ſunt
 Tollendū eſt igitur ex rebus cōtrahendū omne
 dactum. non licitatore venditor, nec qui contra ſe licet
 emptor apponet. Vterque, ſi ad loquendum venerit, non
 quàm ſemel loquetur. Quibus in verbis meminī ab ali-
 ditis hominibus dubitatum eſſe, cur diceretur em-
 neminem, qui contra ſe liceret, appoſiturus. Ceteri
 enim ſolent interdum venditores in auctiōnibus ad-
 ratorem aliquem apponere, qui ſe emere velle ſunt
 let: & pluris liceatur ea quæ venum expoſita ſunt
 quàm quanti ſunt: vt eo modo ceteri emptores in-
 cantur. Atque hoc ſæpè fieri vidimus. Emptor autem
 cur, quæſo, quemquam, qui contra te liceatur, appo-
 nat? Id enim ſi faciat, obſtabit ſibi: neque hoc dubitandum
 eſt, quin qui emere aliquid vult, illud potius optare
 debeat, vt nemo, qui contra liceri velit, reperiat.
 Quare ſi qui contra ſe liceatur apponat, non ſibi con-
 ſulet, ſed venditori. Quid igitur eſt? Multa ab aliis
 παρὰ τὸν νόμον allata ſunt, quæ qui accuratè refle-
 velit, ridiculus ſcilita ſunt ridicula ipla & leuia. Pec-
 tum hic eſt, vt & in aliis libris ſæpe, & in Pandectis
 Florentinis ſæpiſſimè, vt ſemel tantum poſita ſunt
 litteræ, quas geminari oportebat. Legendum enim eſt
 qui contra ſe liceatur, id eſt, qui contra aſſe liceatur.
 enim venditor dolosè apponit, qui pluris liceatur.

emptor qui minoris: ut sibi facilius res addicatur.
 Item autem pro minimo pretio Veteres saepe dice-
 bant: eoq. nomine in rebus extenuandis & abiicien-
 dis utebantur. Socrates apud Varronem: *Asse vinum,*
esse pulmentarium. Cato: *Quod non opus est, asse carum*
est. In ludicro poemate: *Non asis faciunt, euntq. rēda.*
 Catullus: *Omnes vnus estimemus asis.* Horatius: *In tri-*
bus seculis qui se demittit ob assem. Persius: *Et centum Gra-*
uis curio centusse licetur. Asse igitur liceri, est pretium rei
 emuare & abiicere; quod qui faciat, a emptor ap-
 ponat, improbè eum facturum Cicero putat. In eo-
 dem libro quod vulgò ita legitur: *ut omnes simul in ro-*
stra post meridiem descenderent. vetus liber meus habet,
descenderent. Rectè omnino. Neque enim *descendere in*
rostra dicebant, sed *ascendere.* *Ascendere* autem vetere
 lingua & *ascendere* idem est: ut alibi docui. In eodem
 libro ita legitur etiam in iis libris, qui ut hiantes indu-
 cuntur emptores, cum totis plaustris librorū veterum
 collari esse dicuntur: *Nunc heo ad vulgi opinionem, qua*
maior vtilitas quam regnandi esse possit? nihil contrā inuti-
lius ei qui id iniuste consecutus sit, inuenio, cum ad verita-
tem capi reuocare rationem. legendum autem hoc mo-
 do: *Non habeo ad vulgi opinionem, qua maior vtilitas,*
quam regnandi esse possit. nihil contrā inutilius ei qui id in-
uste consecutus sit, inuenio, cum ad veritatem capi reuoca-
re rationem. Sed ut pisces sale, ita correctores isti cor-
 rectore indigent. Quid autē est, quod in versu Ennij,
 qui eodem in libro citatur, *fides alma, apta pinnis* dici-
 tur: Plerisque simulaeris Deorum, ut Victoria, ut Fa-
 ma, affingebant alas: ut Deos vbique praesto esse indi-
 carent. *Apta* autem *pinnis* est *ἁερόπτερος*. Appuleius apo-
 logia prima: *Si verba, ita ut poeta aiunt, pinnis apta vul-*
gularent. Expressit autem illud Homericum, *ἁερόπτερος*

Microti
 Lectiones
 III
 28

ἠεβέσθη. Attij autem versus eodem in libro ita
gendus est:

Neque do infideli cuiquam, neque dedi fidem.

vt sit tenarius.

Addam & alia, quæ cùm addidero, sic quoque
supererunt: ita diligenter præstât isti quæ pollicentur.
Vbi ergo de Epicureis ita scriptum est, *Dicunt enim
laptatis magnitudinem doloris detractioe fieri*: non
legendum est, sed *finiri*. Hoc enim dicebant Epicurei,
vbi dolor detractus esset, finiri ac terminari, & in
verbo ipsi utebantur. *ὀπίσθε* voluptatem: neque cre
re amplius, sed variari tantum, id est, *πικρὸν ἔσθαι*. Sed
& paulo post, vbi vulgò legitur: *Nec verò finis bono
rum & malorū qui simplex esse debet, ex dissimilibus rebus
misceri & temperari potest*. ibi ergo, si quis attentè
ipsam considerauerit, animaduertet duas illas voces
& malorum ab hominibus fortasse minimè malis, sed
certè non satis intelligentibus, additas esse.

Plinij locus emendatus. CAP. IIII.

RIS I nuper Plinium legens, cùm in ea, quæ
de bonaso refert, incidissem. Hæc enim ipsius
verba sunt: *Tradunt in Polonia feram quæ bonasus vocatur,
equina iuba, cetera tauro similem, cornibus ita in se
flexis vt nō sint vitia pagna. quapropter fuga sibi auxiliari,
reddentem & finem interdum trium iugerum longi
tudinē, cuius contactus sequentes, vt ignis aliquis, ambrat. Sed
nē enim mirificū siphonem illius bestię esse oportet,
teret, quo illa suum illud causticum stercus ad ex
passus, tot enim efficiunt tria iugera, iacularetur. Quæ
autem ballista aut quæ catapultæ cum illa ignitorum
fistula cōparari posset. Sed modestius Aristoteles, quæ
id ipsum referēs, ait bonasum iacere stercorem illius
incert-*

berendum eis τὴν λαγὺν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, id est, ad qua-
tur passus. Quare aut scdè erravit Plinius, aut quod
renus puto, peccatū est à librariis: & ubi legitur IIII.
gerum, legendum est IIII. *orgiarum*. Quod autem
orgiæ nomen in Latinè loquentiū consuetudine non
est, eam erroris causam fuisse librariis arbitror.

Plauti loci aliquot illustrati. CAP. V.

EPICHARMVM tradidit Aristoteles, & post
Eum Demetrius in commentario. *περὶ ἑρμηνείας*,
nihil captandi causā, interdū sententias quasdam ita
reformasse, ut è contrariis constare viderentur, cum
tamen in eis bis idem diceretur: quarum exemplum
hic uterque ponit: Τόχα μὲν παρ' κοίνοις ἐγὼν λέω, τόχα δ'
παρ' ἑαυτοῦ ἐγὼν. Ita enim legendū est, *trochaici me-*
tratio cōstet, quo gaudebat Epicharmus. Risum au-
tem commouet illa stultitiæ imitatio, *καὶ τὸ ᾄδω, ᾄδω*
cum auditor qui aliquid aliud expectabat, sua
se ipse delusum videt, quo in genere facetissimum est
illud Ciceronis ad Atticum: *Noli putare, pigritia facere*
me, quod non mea manu scribam; sed me hercule pigritia:
nihil enim habeo aliud quod dicam: & tamen in tuis quoque
epistolis Alexim videor agnoscere. Plautus autem, quem
laudat Horatius *ad exemplar Siculi properare Epicharmi*,
et frequenter ita ludit: & interdum sine illa simulata
contentione contrariorum, ridiculi causā eiusmodi
emendationes ponit, in quibus, ut dialecticorum more
loquitur, idem sit τὸ κληροῦμενον τῷ ἑσπεριμένῳ, idēq. non
minquam paulo aliis, non numquam etiam planè iis-
dem verbis. Sic ille in *Curculione* leno:

Quoi homini di sunt p. p. p. p. p.:

expectes dum dicat, ei omnia succedant sub ma-
num: aut aliquid eiusmodi. at ille,

ei, inquit,

Plauti
lectiones
III
28

ei, inquit, non esse iratos puto.
quod tale est, ac se quis diceret, Vinum quod album
nigrum non esse arbitror. Itaque ridiculè quidam
acutus esse voluit, & argumentari eum, à contrariis
dixit. Simile illud è Sticho:

quanta mea sapientia est,
E malis multis malum quod minimum est, id minimum
est malum.

Talia erant illi quæ ridentur in Stoicis: Si dies est
est. Est autem dies. Est igitur dies. Cui enim dubium
esse potest, quin quod malum minimum est, id
minimum malum? Sed sunt quidam *καπιτιοροι*, qui
hæc perinde accipiunt, ac si seriò dicerentur. Simile
est illud è principio Captiuorum:

Hos quos videtis stare hic captiuos duos,
Illi qui stant, hi stant ambo, non sedent.

Hoc enim dicit, eos captiuos qui illic stant in conspe-
ctu omnium, eos igitur stare, non sedere. neque
dictum est, Hos duos captiuos, pro horum captiuorum
duorum, vt quidam putat: sed talis verborum con-
structio est, qualis illa,

Urbem quam statuo, vestra est: & illa,

Eunuchum quem dedisti nobis, quas turbas dedisti?
& in Amphitruone,

Naucratem quem conuenire volui, in naui non erat.
Deinde, quasi res dubia sit, aut testibus egeat, itidem
risus causa,

Vos vos, inquit, mihi testes estis, me verum loqui.

Vbi, Vos vos, valet vosmetipsi: quomodo memine-
rimus me ipsum, & te te, teipsum. Hæc omnia pro-
termissem, vt per se vel pueris nota, nisi istos
& quorundam opinione Lynceos nihil in eis vidisse
vidissem.

Dubitatum de iis que tradit Gellius super vi musico-
rum cantuum in morbis quibusdam sanandis.

CAPVT VI.

APVD Gellium cap. xiiij. libri quarti hæc legun-
tur: *Creditū hoc à plerisque est, & memoria manda-
tum, ischiaci cum maximè doleant, tum si modulis lenibus
tibiem incinat, minui dolores. Ego nuperrimè in libro Theo-
phraſti scriptum inueni, viperarum morſibus tibicinem ſci: è
modulatoꝝ, adhibitum mederi.* Hæc Gellius: quæ vereor,
ut ab eo latè fideliter relata ſint. Certè eodè Theo-
phraſtus non lenibus modulis leuari ischiacos ſcripſe-
rit, ſed harmonia Phrygia, quæ omniū vehementiſſi-
ma eſt, & aptiſſima ad animos audientiū diuino quo-
dam furore incitādos. Ideoq; eam adhibebāt in orgiis
Bacchi & Berecynthiæ. & hoc eſt quod ait Catullus:
Tibicen vbi canit Phryx curuo graue calamo.

Et propterea ait Ariſtoteles tibiam adhibendam
eſſe: *ὅτι οἱ ἰσχυροὶ καθαροὶ μᾶλλον δυνάει ἢ μέθῃσι.* quod
non animaduertent, qui eum Ariſtotelis locum in-
interpretati ſunt. Verum autem eſſe quod dixi de Theo-
phraſto, conſtat ex his quæ ſunt apud Athenæum li-
bro xiiij. *ὅτι ἡ νόσος ἰάται μουσικῇ Θεοφραſτος ἰσχυροὺς ἐν
τῷ πρῶτῳ βιβλίῳ, ἰσχυροὺς φάσκων ἀνθρώπους διατελεῖν, εἰ κα-
τανοῦσι τὴν τῶ τοῦ τῆ φρυγίῃ ἀρμονίαν.* Sed & quod ſta-
tim ſubiicit de morſu viperarum, vereor ne non de
viperis ſcripſerit Theophrastus, ſed de iis phalangiis,
quæ hodie vulgò Tarantolæ vocantur, quarū morſus
in Romæ, quod ſciam, innoxius, in Appulia ſi negli-
gatur, lethalis eſt: neque aliud mali vſitatus, aut ex-
peditius remedium, quàm in citharædis & tibicini-
bus quibus auditis, velut è graui ſomno excitatus, qui
morſus eſt, attonitus & extra ſe poſitus ſaltare ac tri-
pillare incipit; neque vnquam deſinit, dum ne illi
a quidem

Murell
Lectiones
11
25

quidem intermittant, donec delassatus, ac loquax
fluens, propè exanimis concidat. Hoc quidem & cer-
tissimum ac notissimum est, & à præstanti medico
Mattiolo litteris proditum. Apud Gellium autem
eodem loco ubi legitur περὶ λοιμῶν ἢ λογιῶν, nota-
bium est, quin λοιμικῶν, non λογιῶν, legi debeat.

Quid significet vox περπερῆδες.

CAPVT VII.

VERBYM περπερῆδες, quo utitur M. Tullius
epistola quadam libri primi ad Atticum, ubi
eius sunt: Ego autem ipse, dii boni, quomodo ἐν περπερῆ-
σάμῳ nouo audito; i Pompeio;) quoque usus est & Pa-
ulus Apostolus in priore epistola ad Corinthios, ubi
περπερῆδες, & περπερῆδες, raro admodum in scrip-
tibus Græcis legitur: ideoque variè & à Grammaticis
& ab alijs exponitur Est autem iactare & ostentare
& inanis gloriola fructum ex re aliqua aucupari. Idem
ex illo xere magno Basilio, cuius hæc sunt ἐν ἀποστο-
λῆς. Πᾶν ὁ μὴ διὰ χρείαν, ἀλλὰ διὰ κενωπισμὸν ἐπαλαί-
νει, περπερῆδες ἐστὶ κατηγορεῖται. Neque vsquam melior
vocis interpretatio reperiri potest.

Loci aliquot ex epistolis ad Atticum emendati.

CAPVT VIII.

EMENDABO, aut saltem emendare conabor
Eiusdem epistolis alia. Libro igitur secundo ita
legitur: Cura, amabo te, Ciceronem nostrum, ei me
videmur, ubi quem, quæso, idoneam sententiam effe-
re potest illud δεῖται, siue patruos, siue diuinos inter-
tere: Sed nõ libet περπερῆδες. In libro satis vetere
me donauit vir multis nominibus illustrissimus Ge-
lielmus Sirletus Cardinalis, ita scriptum est: Cura
bo te Ciceronem nostrum CINOS CYNOCIN

Ant
Varia
L

Ex quibus depravata veteris scripturae vestigiis
 incipio legendum: *Cura amabo te Ciceronem nostrum:*
non suspectar videmur. Egrotabat apud Atticum Q.
 Cicero Q.F. Eum igitur patruus avunculo diligenter
 commendat: & quo magis declaret suam erga illum
 sollicitudinem, ait, se sibi videri vna cum eo egrotare. In
 eadem epistola quae statim sequitur, ubi vulgati libri
 habent, SED ME KATAKPICIC MEA ILLA
 COMOVET, in meo est: *sed me pecu mea illa com-*
movet. ut suspicer pro *κατάκειος* legendum *κίος*. Ita enim
 veteres *κίος* nomine vltos scio. Illud autem miror in
 eodem libro à nemine emendatum esse, *Subito cum mihi*
Caecilius quaestor puerum se Romam mittere, hac scripsi
epistola. Non enim *subito* legendum: sed s. v. b. quo
 legendi compendio significabant, *Si vales bene est.* &
 ita iam pridem emendat: Rinius eodem modo cor-
 ruptum locum sono earundem Epistolarum.

Ex libro quarto earundem Epistolarum emendata
alia. CAP. IX.

PROPVDET me interdum quaedam referre in lit-
 teras, verentem ne nimis obvia & proutita sint: sed
 cum in eis animaduerto errasse eos qui quasi columi-
 nae quaedam litterarum habentur; venio in spem, fore,
 quae, quamvis leuia & pusilla sunt, aliquos tamen
 contentent amatores. In epistola quadam libri quarti
 ad Atticum ita scriptum est in libris Manutianis: *Sed*
quoniam qui nihil possunt, si me nolunt amare: demus ope-
ram ut ab iis qui possunt diligamur: Dices, vellem iam pri-
us scire voluisse & me aut nugigeram manum fuisse. sed
quid, aut nugigeram manum, quid tandem monstri-
um Manutius ingenuè fatetur, locum sibi depositum
desperatum videri. Malaspina, sanè fidenter,
ma sti-

Manutianae
 Lectiones
 III
 25

mafligiam germanum legit: & est qui occinat, nihil haec coniectura diuinitis. Eo enim iam stultitiae ventus est, ut satis non sit in his quisquiliis laudandis dicere, parganter, acutè, ingeniosè, εὐσέχως: dicendum, nihil dicitur; ne frigidè laudasse videaris. In libro Victorij scio te voluisse, & me. Ast num germanum fuisse? Martius in quodam se legisse ait: Ast num germanum fuisse. Mura vna litteram ut sic, & me asinum germanum fuisse: vni omne sustulè. Hoc enim dicit, se merum asinum fuisse, qui bene monenti Attico non obtemperat. Erat autem illa iocularis contumelia. Terentius status esset. stabellum tenere te asinum tantum idem. Quid tu asine huic auscultas? in eodem autem libro, in epistola cuius principium est, Epistola tua. in extremo lego: Quid superest? etiam. Pueram Ciceronem curas nos amabis ut facis.

Item alia ex eodem libro.

CAPVT X.

QUANDO quartus Epistolarum ad Atticum in manibus: vnum etiam locum ex eo emendabo, qui in omnibus editis libris mirabiliter deprauatus est. Legitur autem in libris quidem, Victorij ad finem eius epistolae, cuius principium est, *Occupationum mearum: at in alijs, in epistola, O expectat. Vnde igitur ita scriptum reperias: Quid aliud noui? & tamen absoluto Gabinio stomachantes alij iudices, hora post, Ptolemaeum Gabinium nescio quem, accensum Gabini, pectoribus libertum, lege Papia condemnarunt. Itaque statim reus lege maiestatis, ** OY COIMPICAMPHI. Ego autem ita emendo: Quid aliud noui? tamen. Absoluto Gabinio, stomachantes alij iudices, & qui sequuntur*

appuntur. deinde Græca illa hoc modo: ΟΥ ΕΥ ΜΕ
 ΤΟΙΧ' ΑΦΙΗΙC. Hoc autem dicit, Libertus ille
 Gabini, cum patronū suum tam turpiter absolutum
 videret, se quoque sperabat absolutū iri, etiam si nulla
 mercede iudices corrupisset. At ubi se præter spem, le-
 ge Papia condemnatum vidit: reus factus lege maie-
 statis, intellexit iudices eadem via sibi expugnandos,
 qua Philippus Macedo omnia castella expugnari
 posse dicebat. itaque cœpit eos circumire, & illa meis
 carmenam occentare, & σὺ μὲν ἄποισ' ἀέκων. qua signifi-
 cabat, qui se absoluisset, gratis id facturum non esse.
 Suspitor autem fuisse hemistichium veteris alicuius
 poetæ, cuius eadem esset sententia cum illo Homeri-
 co, Ζῶρετ' Ἀργεῖο ἦ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἀποίρα.

In libro quinto earundem emendat quedam.

CAPVT XI.

PERSEQVARE & alia ex iisdē Epistolis. dignissi-
 ma enim sunt ad quas perpurgandas omnia ab
 omnibus conferantur. Quod igitur est in epistola se-
 cunda libri quinti in Manutianis, cum me è Pansa vil-
 la, nunquid vellem, rogasset: certo certius est exturban-
 dum hinc esse Pansam. Victoriani & veteres habent,
 cum me expense sua villa. Vnius litterulæ mutatione lo-
 cus integer fiet: ut sit cum me exiens è sua villa. Epistola
 duodecima ubi vulgò ineptissimè legitur: Itaque erat
 in animo, nihil festinare, nec me Delo mouere, nisi omnia
 deperitior turba vidissem. è deprauati veteris scripturæ
 vestigiis, quæ hæc sunt, ΑΚΡΑΤΗ ΚΙΙΥΡΑ: ex eis
 igitur legendum puto, ἀνεγὼν τε ἡ βεῖα. Hoc enim dicit
 non esse sibi consilium nauigare, nisi serena & tran-
 quilla, ac secunda omnia viderit. In illa quæ sequitur,
 mirum est, homines eruditos, Manutium, Corradum,
 2 ; alios,

Muretti
 Lektionen
 III

alios, tam nihil vidisse, ut cum paulum modo
 scriptura abesset a recto, ipsi tam logè deflexerint. Ve-
 teres libri; Verumtamen Decumanus venissem cum imperio.
 At illi, Verumtamen cum civis Romanus venissem cum im-
 perio. Erat autem rectum, Verumtamen decumanus
 venissem cum imperio. Ne intellexerūt quidem id con-
 statim sequitur, Ex quo te intelligere cerid scio, multo-
 rum ostentationes meas nunc in discrimen esse alio-
 das. Quorum verborum sententia hæc est: Et ostendit
 rat se Cicero semper amicissimum ordini publico
 sum: & semper item seruire instituerat provincialium
 commodis. Nūc cum inter decumanos & provin-
 ciales malè conueniret: periculum erat, quicquid
 eos decreuisset in prouincia sua, ne in alterorū offen-
 sionem incurseret. Ait igitur, se vsurum ea palam
 quam ab Attico didicerat. Multa sciens præter
 neque enim omnia huc congerere decreui. In epis-
 la, Quam vellem, ita legitur: Si amicus animis: & quia
 filius, ut videmur, bonis vitumur, speramus etiam in arno
 confedimus, copioso à frumento, Ciliciam propè conspicere
 expedire ad mutandum locum. Sed neque illud spero
 manu, rectè dici arbitror: & illa tam multa epistola
 tuto, copioso à frumento, conspiciente Ciliciam, expedire
 cum quo cohæreant, non habent. Quid, quòd illi
 qui ita legunt, fatentur, se hoc excogitasse, cum in an-
 tiquis libris extaret aliud? Illi enim habent: Si amicus
 animis: & quia consilijs, ut videmur, bonis vitumur, speramus
 etiam arno tuto confedimus copioso à frumento. Vbi si me-
 nima mutatione facta legas, speramus; & iam arno
 confedimus: rectè, ut mea quidem opinio est, legitur.
 Sic locutus est & poet.

Nec venit in mentem, quorum confederis aruis:
 Taurum autem montem, vbi tunc erat Cicero, ma-
 gnet

numeros significandos, ut notum est, adhibentur quorum versuum omnes litteræ pro numeris acceptæ eundem numerum efficerent ac constitueret, eos versus *ισόψηφους* vocabant. Eius rei exemplum ostendit in duobus nominibus: eademq. declarabo epigramma Græcum incerti auctoris è libro secundo anthologias; quod qui explicarit, neminem adhuc videtur tenuisse. Primùm igitur illud adscribam:

Δαμαγόραν λοιμὸν ἰσόψηφόν τις ἀκέσας

Ἐστ' ἀμφοτέρων τὸν τρόπον οὐ κανόν.

Ὡς τὸ μέγ' ἢ καθεύκετ' ἀνελευθέρῳ τὸ τάλαντι

Δαμαγόρου. λοιμὸν δ' εὐρεν ἑλαφρότερον.

Locatur quisquis est in flagitiosum quendam, Damagoran nomine: cuius nomen cum pestis nomine ἰσόψηφον esse, quidam cum audiisset, quasi in statera expendit ingenium pestis & ingenium Damagoræ: ponderasse autem eam lancem, in quam Damagoræ ingenium impositum erat: quòd videlicet multo leuiora essent mala, quæ à peste, quàm quæ à Damagora, importarentur. Sunt autem *ισόψηφα* planè nominis *δαμαγόρου*, & *λοιμὸς*, ut è subiecta descriptione perspicui potest:

Δ	4	λ	30
α	1	ο	70
μ	40	ι	10
α	1	μ	40
γ	3	ο	70
ο	70	ς	200
ς	100		
α	1		420.
ς	200		

420

Multum

Multum igitur negotij habuit, aut potius multum ei
 de re sua orij superfuit, quicumque ille fuit Gellij fa-
 miliaris, qui conquifierat, quinam ita inter se affecti
 verius apud Homerum forent. Quod autem præter-
 ea notarat, quorum nominum in Homericæ poëmate
 reperiretur *ἄστυχες*: notat Eustathius, è primis lit-
 teris quinque primorum versuum vltimi libri Ili-
 ados efficit nomen *ἄστυχες*, vbi etiam tradit veteres civi-
 tum quæstiunculis lusitare solitos esse, quales ali-
 quos ponit & explicat, leues illas quidem & ludicras,
 sed tamen cognitu non iniucundas. Nam quod ibi-
 dem amicus ille Gellianus quærit, quis Homeri ver-
 sus sit, qui per singula vocabula singulis syllabis in-
 ciscat: non dubito, quin illum significauerit è tertio
 Iliados,
ὁ μάλιστα Ἀργείδην μοισσηγανὲς ὀλεβιοδαίμων.
 Sed & illius quæstionis explicationem, qua ratione
 dicitur Homerus, singulas pecudes in Africa, in singu-
 los annos terna pärere, reperiet, qui hoc tanti puta-
 bat, apud Eustathium in quartum Odysseæ. Leuia
 esse fateor: sed vt in eis quærendis defatigari
 vultum fuerit, ita cùm se spontè offerunt, non om-
 nino repudianda esse arbitror.

Emendatus locus è septimo Politicorum Aristotelis.

CAPVT XIII.

Cum vnquam vel fando auditum est, vel persua-
 deri potest, eas domos eãve cubicula quæ Aquil-
 onibus exposita sunt, esse ad hiemandum accommoda-
 ta? Certè enim si ita est, magnam hominum partem
 in magno errore versari necesse est, qui hiemi quidem
 tepida præoptant, æstate autem alsiosa. Notum
 quædam est, quæ ad Aquilonem obuersa sunt, omnium
 a s frigi-

Nicoret
 Lektion
 III
 25

frigidissima esse. Itaque Horatius villam suam com-
 mendans, *Est, inquit, ubi plus tepent hiemes*: illa vero
 in locis Aquilonatibus minimè tepent. Et Commodus
 Celsus ad salubritatem monet habitandum esse in
 ficio lucido, perflatum aestivum, hibernum Solem
 bepte. Et hoc est quod Aristoteles ait in *Oeconomicis*,
οportere domum οφδς. υγλειαν εἶναι εὐπνοου πλην τοῦ
δύρου, εὐάλιον δὲ τὸ χειμῶν. Quomodo autem ad
 ptentriones exposita, hibernum Solem habitata sit.
 Mirari igitur non immeritò possit aliquis, cur Aristoteles
 lib. v. 11. Politicorum, ut nunc quidem libelli
 collocari solent: mihi enim dubium non est, quomodo
 quartus liber sit, qui vulgò numeratur septimus: sed
 cur in eo libro, quotuscumque tandem ille sit, ostendat
 fas ad Boream habitationes, aptiores esse dicat ad
 hiemandum. Nam cum omnium saluberrimas dicitur
 dixisset eas quæ excipiunt eos ventos qui ab Oriente
 flant, statim subiicit: *δύτρον δὲ κατὰ βορέαν εὐχέμερον*
εὐπνο μείζον. At quomodo, si Aquilonem spectabatur
 futurae sunt *εὐάλιοι*? Tales autem, ut ex *Oeconomicis*
 retulimus, hieme esse oportet: sed non dubito, quomodo
 ubi legitur *εὐχέμερον*, legendum sit *εὐδέρον*: quod cum
 per me suspicatus essem, magis etiam confirmatum
 sum in sententia, cum veterem interpretem eodem
 modo legisse animaduerti. Vertit enim, *recentiorum*
 Sunt autè *εὐδέροι μείζον*, altiores & salubriores: quæ
 esse, quæ Aquilonem excipiunt. Siquis fortè dubitaverit
 audiat verba Varonis è libro primo De re rustica.
*Permagni interest, ubi sint posita villa, quanta sint, quæ
 elent porticibus, ostiis ac fenestris*. An non ille Hippo-
 crates medicus in magna pestilentia, non vnū agrum
 sed multa oppida scientia seruauit? Sed quid ego
 lum voco ad testimonium? Nò hic Varro noster, cum
 Cocepta

Ant.
 Varro
 L.

Coryre esset exercitus ac classis, & omnes domus re-
 ce essent agrotis ac funeribus, immisso fenestris
 nius aquilone, & obstructis pestilentibus, ianua que
 permutata, ceteraque eius generis diligentia, suos co-
 mnes ac familiam incolumes reduxit?

*Himeræ mulieris de Dionysio tyranno somnium eodem
 propè modo Græcè à Timefia, quo Latine à Vale-
 rio relatum.*

CAP. XV.

No n inuilem studiosis elegantioris doctrinæ na-
 uauit operam Sebastianus Corradus, qui breui-
 bus notis ad Valerij Maximi libros additis, aliorum
 scriptorum locos, vnde ille singula sumpsisse videre-
 tur, aut cerè in quibus eadem historia legeretur, indi-
 cuit. Pauca autem quædam reliquit, quæ vnde sum-
 ptæ essent, peruestigare non potuerat: quale illud est
 quod libro primo legitur de somnio Himeræ mu-
 lieris, quo Dionysij tyrannis præsignificata est. Ego
 sequar cum deprehenderim antiqui scriptoris Time-
 fiæ locum è libro sexto Historiarum, quem propè ad
 verbum interpretatus est Valerius, vtriusque verba
 proponenda duxi, vt conferri queant. Valerij igitur
 hæc sunt: *Intra priuatum habitum Dionysio Syracusano
 dicens se continente, Himeræa quadam, non obscuri generis
 femina, inter quietem opinione sua calum conscendit: atque
 eodem deorum omnium iustratis sedibus animaduertit præ-
 sidentem virum, flauis coloris, lentiginosi oris, ferreis catenis
 vinctum, Iouis solio pedibusque subiectum: interrogatque
 mare, quo considerandi celi ducæ fuerat vsa, quisnam es-
 set, audyit illum Siciliæ atque Italiæ dirum esse fatum, so-
 lacis, vinculis, multis vrbibus exitio futurum: quod som-
 nio postero die sermone vulgauit. Postquam deinde Dio-
 nysius inimica Syracusarum libertati, capitibusque inson-*

tium

Micretæ
 Lectiones
 III
 25

tium infesta fortuna caelesti custodia liberatum, velut
 men aliquod, otio & tranquillitati iniecit, Himerorum
 nia, inter effusam ad officium & ad spectaculum, eius
 intrantem ut aspexit, hunc esse quem in quiete videtur
 ciferata est. Id cognitum tyranno causam tollentem
 lieyu dedit. Timelias autem hoc modo: *ῥαυτοῦ
 τὸ ἡμῶν ἰμεραίαν ἰδεῖν ὄναρ ἀνιόδου αὐτῶν εἰς τὴν
 καὶ πρὸς τὴν ἀρετὴν θεασομένῳ τὰς τῶν οὐρανῶν
 ἰδεῖν καὶ τὸν Διὸς καθεστῆμενον ἐπὶ θρόνου, ὃς ἂν ἴδῃ
 πῶς ἀνθρώπων μέγας ἀλύσει καὶ κλοῖψι. ἐρεῖ δὲ οὐ
 γινῶντα ὅς τις ἐστίν. αὐτὸν δὲ εἰπὼν ἀλάστω ἐπὶ τῆς
 Ἰταλίας καὶ εἰς ἀφ᾽ ἡμῶν, τὰς χάρας φέρει. εἰς ἅπασας
 τοῖς ὑπέροισι ὑπαντήσας Διονυσίῳ τὸ πρᾶν ἄνθρωπον
 ἰδοῦσαν ἢ ἀνακράξαι, ὡς ἔτι εἶναι ὁ τότε ἀλάστω δὲ
 ἅμα ταῦτα λέγουσαν, ποσὶν εἰς τὴν ἴασην ἀλλοθῆται,
 ἢ τριμῆνον ἐκ ἐπὶ ὀφθαλμῶν τῶν γλυκῶν, ἅπασαν
 διαφθεροῦσαν λάτρη. Putavi autem horam inter se
 inamoenam neque inutilem collationem fore.*

*In Plauto & in Euripide notata quadam non sicut
 ex arte facta. CAP. XVI.*

MULTA admodum notavi in Plauto, in quo
 puto illius œconomiam merito reprehendi
 se, ni vetustatis auctoritas obster. Quale est quod
 Captivis, vix unius horæ spatio Philocratem ex
 lia euntem in Elidem, & rursus ex Elide, confectio
 gogio, quod certi aliquid temporis postulabat,
 deuntem in Æoliā facit; ut non multo citius fer
 è foro domum se receperit, quàm ille totum
 iter confecerit. Itaque ridiculus est Hegio, cum
 profecturo dicit,

*Sequere me, viaticum ut dem hinc à Trapezita
 Quid enim ante horā unam rediturus viatico ego*

*Ant
 Varian*

Nisi forte & seni ipsi, cum in forum iret, viatico opus sit. Sed si in peccatis magna exempla ad defensionem valent, tueri se Plautus Euripidis exemplo potest, qui in Supplicibus tam citò redeuntem Thebis Athenas nuntium facit, ut volasse, & ea quæ interea facta refert, vix tantulo temporis spatio somniare possit videatur. At in Amphitruone nimis certè sibi Plautus licentiæ sumpsit, qui eadem illa nocte quam ipse longiorem esse voluit Iuppiter in Hercule proculando occupatus, redeuntem è bello Amphitruonem, & eo ipso die qui illi nocti proximus illuxit, decimo post mense Alcmenam parientem facit. Siquis quid hodie tale faceret, exhiberetur: sed quadam antiquitatis maiestate fit, ut quæ in nostris reprehenduntur, in veteribus admiremur.

Diuersum Plautinum è Rudente restitutum.

CAPVT XVII.

PRINCIPIVM Stichi Plautinæ iam pridè emendati: & meam in ea se sententiam secuti sunt, qui postea Plautum ediderunt. Sed vellem, ipsi quoque versus distinguendos aliquid operæ contulissent. Quod quando facere aut non potuerunt, aut noluerunt, alia quoque eodem modo à me emendata, his libris inseram: si fortè tam venustus poëta paulatim Plautinum nitorem recipere possit. Nam ut nunc quidem est, qui ei post Ioachimum admouerunt manus, magna professi, parua admodum præstiterunt. Sed mihi quidem neque aliena abiicere animus est, neque mea venditare tanti videtur. In Rudente, ad ipsam finem actus primi, colloquium est aniculæ, quæ Veneris sacerdos erat, cū puellis eiectis, ita confusum ac perturbatum, ut nullus propè versus integer sit. Id

lit. Id igitur proponam, ita ut legendum certior

SACERDOS.

Qui sunt, qui pacem à patrona expetunt mea!

Nam vox precantium me excitavit huc foras.

Bonam deam sequuntur, obsequentemque hanc puellam

Mulumq; benignam. PALÆSTRA. Mater saluere te iubemus.

S. A. Saluete puella. Sed vos unde cum vuida veste ire curam, tam vestitas mastiter?

P. A. Haud longè inuis illic d hinc ex hoc loco. Verum longè hinc abest, unde huc vecta sumus.

S. A. Nempè equo ligneo caruleas per vias vesta estis. P. A. admodum. S. A. Equus vos eras.

Venire candidatas hostiat asq; : ad hoc Ianum istunc ad modum veniri non solet.

P. A. Què ne eiecta sumus è mare nunc amba, obsecro, unde hostias nos agere voluisti huc tibi?

Ampleximur tibi nunc, genus, egentes opum,

Qua nescia spe in nesciis locis sumus,

Tecto resipis ut tuo seruasque nos:

Utique te miserarum ambarum misereat:

Quibus neque spes parata est vlla, nec locus:

Neque quidquam est nobis amplius, quam hoc quod vides.

S. A. Manus mihi certè amba, à genibus exsurge.

Me seminari. In nulla est misericordior.

Sed res, puella, hæc pauperes inopèsq; sunt.

Ego me vix vitam colo. Veneri cibo meo

Seruo. A. M. Veneri sanum, obsecro, hoc est? S. A.

Sanè. Ego

Huius Sacerdos cluco. Verum, quicquid est,

*Fient coniter à me omnia, quorum copia
Cluebit. ite hac mecum. P. A. aspice nostrum habes
Honorem mater, ac benignè. S. A. oportet.*

Sunt autem tertius & quartus versus jambici quadra-
catalectici: postremus trimeter catalecticus: ceteri
omnes trimetri acatalecti.

*Nam qui capiuntur in bello, ignavi propterea habendi
sunt. Illustratus Plauti è Captivis locus.*

CAPVT XVIII.

FORTIVM vitorum videtur in præliis aut vince-
re aut mori: qui enim capiuntur, vix interdum ef-
fugiant ignavia aut certe *φιλοφύχια* notam: Atque
hoc significavit Philocrates Plautinus, qui cum ex
Hegione apud quem vincetus adseruabatur, audiisset,
*Ut vos hic, itidem illic apud vos meus adseruatur filius,
Captus est:* inquit: deinde adfirmante sene; *Non igitur,
inquit, nos soli ignavi sumus. Sed tamen Lacedæmonius
quidam ex iis, qui ab Atheniensibus capti
sunt in Pylo, vrbane à se ignavia notam amolitus di-
xit. Cum enim Atheniensis quidam ei per ludibrium
dixisset, Ex vestris videlicet optimi ac fortissimi
inque ceciderunt: Magni, inquit, faciendus esset fusus, si
vos fortes dignoscere ac discernere ab ignavis posset. fu-
sum autem Lacedæmoniorum more, vocabat sagitta-
rum: & significabat, non fortissimos quosq. mortuos
esse, sed eos, qui casu sagittis icti fuissent: ut qui ho-
stium potiti erant, non propterea minus fortes habendi
essent, quam qui ceciderant. Eminus enim cum il-
lo præliati erant Athenienses. Ita hoc à gravissimo
historia scriptore Thueydide accepimus.*

Nihil

Metretii
Lectio
11
28

*Nihili esse verbum excolubrandi, quod quidem
pro Plautino obrudere conatus est.*

CAP. XIX.

SÆPE contingit, ut in magnis scriptoribus vitia
steant, & quæ corrupta atque *ὑπολα* sunt, in
putentur: nonnumquam etiam, ut quæ recta & non
corrupta sunt, hominibus non satis intelligentibus
corrupta videantur. Ut autem medicamenta bene
valentibus, ita rectis & veris correctiones ac muta-
tiones nocent. Eius rei exemplum proferam ex Stichis
Plautina, ubi Dinacium è portu rediens, iniquo
no fert, sibi à parasito Gelasimo molestiam exhibet.
Versus hi sunt:

G E. Ibo, atque hunc compellabo.

Saluos sis. D I. Et tu salue.

G E. Iam tu piscator factus?

D I. Quampridem non edisti?

G E. Vnde is? quid fers? quid festinas?

D I. Tua quod nihil refert, ne

Cures. G E. Quid istic inest?

D I. Quas tu vides colubras?

G E. Quid tam iracundus? D I. Si in te
Pudor asit, non me appelles.

Illud igitur de colubris Ioachimus quò pertinet
non videns, hanc notam ad illum locum addidit:
*Suspecta hæc scriptura mihi est. Ac si sciam, quid hoc ve-
bi sit, suspicor sic fecisse poetam, Qua tu id re excolubrandi.*
Hæc ille: frustra quidem, sed modestè tamen. & alio-
qui homini erudito, qui Plauti fabulis hoc tempo-
re, fatendum enim est, saluti fuit, sicubi falsus sit. Fi-
cilè condonari potest. Vetus est, non omnia vni deo
dare. Secutus est alter multo confidentior, qui illam
tenuem & obscuram Ioachimi coniecturam, nihil
dubitans,

colubans, arripuit pro vera: & confestatus, sic sine vlla
 nota esse in suis veteribus libris (habebat autem ple-
 numque bonos & obsequentes libros) interpretatus
 et etiam nobis verbum *excolubrandi*: vt sit *excolubra-*
 nullo quidem auctore, curiosè, & oculis eminentibus,
 quales sunt oculi colubrorum, & ceruicibus inflexis,
 & oculis extantibus exquirere. Verbosa sanè declara-
 tionem, cui si crediturus sim, locupletiozem eius au-
 ctorem requiro. Atque vt sine fuco & fallaciis agam,
 commendationem illam non tam reputatione, quàm ri-
 gide dignam puto. Insanum enim dicit esse parasitum
 par. & à furiis atque intemperis agitari: ideoque e-
 o querit, quas colubras videat: quod furia non te-
 nis modò ardentibus, sed colubris quoque ac serpen-
 tibus insectari eos quos agitabant, putabantur. Et in-
 de est illud è vetere tragœdia,

αἰετὸς, ἰεργύω σε, μὴ πῖσιέ μοι
 Τὰς αἰετῶνας ἢ δρακόντας ἡβέας.

Quare *excolubrandi* verbum, qui pepererent, sibi
 habeant licet.

Detectum Ciceronis erratum in quinto De finibus.

CAP. XX.

MAGNORVM virorum errores qui notât, dum
 id modestè & sine scurrilitate faciant, publicè
 prodesse arbitror. Nam neque quidquam propterea
 de illorum existimatione detrahitur: & ceteri, vt cau-
 tiores ac consideratiores in scribendo sint admonen-
 tur: & siquid cui, vt sunt humana, tale contigerit, ha-
 bet exempla quibus aut excusare se aut solari queat.
 Ingitur animo indicare hoc loco institui insignem
 Ciceronis negligentiam, quam à nemine vsq; adhuc
 notatam esse demiror. Quinque sunt, vt notum est, il-
 b lius

Numeri
 Lectiones
 III
 5

386 M. ANT. MVR. VAR. LEC. LIB. XIII.
lius libri De finibus, quibus explicata & excussa
terum philosophorum, sed præcipuè Epicuri, Stoicorum,
& Peripateticorum, de summo bono sententia
continentur. Et prima quidem disputatio, quæ Epicuri
sententia examinatur, habita fingitur in Curia
Ciceronis, cum eò L. Torquatus & C. Triarius
rândi Ciceronis caussa venissent: neq; quisquam
terea alius interesset. Secunda autem in Tusculana
culli, inter Ciceronem ipsum & M. Catonem, cum
illi in Luculli bibliothecam sine arbitris abdidisset.
At tertia Athenis in Academia, cum ibi vnâ essent
Q. & L. Cicerones, & Atticus, & is, cui disputatio
tes tribuuntur, M. Piso. Certè igitur aperte collata
illas disputationes & locis, & temporibus, & personis
esse distinctas. Et tamen, perinde ac si vnus & eodem
ijsdem superstitionibus præsentibus, vt in formulis
bant, & aduersus Epicurum, & aduersus Stoicos
spurasset: ita Piso loquens inducitur: *Quomodo
& de voluptate cum Torquato, & de honestate, in qua
omne bonum poneretur, cum Catone est disputatum: &
sequuntur. Hæc si Cicero ipse in proœmio eius
ex sua persona diceret, ferri possent: à Pisonem quomodo
quomodo aptè & conuenienter dici queant, neque
deo, neque videre quemquam puto. Sed certè
ro, cum illa scriberet, oblitus erat, non se, sed Pisonem
loqui. Quod ei tum quoque contigisse arbitror, cum
eodem in libro versus Homericos, quibus Socrates
Vlixem alloquitur, Pisonem sibi tribuentem ac
dicantem facit. Non enim dubium est, quin eos
cero suos, vt erant, videri voluerit.*

M. A.